

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, ve věci žalobkyně **K. I.**, se sídlem T., B., zastoupené Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 39/51, Praha 5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 417/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne **18. 12. 2012**, č. j. **7675/12-1300-200121**, o nepovolení obnovy řízení,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 2205,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Kladně (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 3. 2009, č. j. 51008/09/030, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 26. 1. 1998, č. 980000073.

Usnesením ze dne 1. 3. 2013 postoupil Městský soud v Praze věc zdejšímu soudu z důvodu své místní nepříslušnosti.

Žalobkyně předně napadla postup žalovaného, který se podle jejího názoru zabývá v napadeném rozhodnutí především skutečnostmi, které je případné posuzovat až v řízení obnoveném, a nikoliv v řízení o povolení obnovy a zdůraznila, že předmětem řízení o povolení obnovy bylo posouzení, zda zahájení řízení u Městského soudu v Praze o určení neplatnosti mandátní smlouvy, ve spojení s auditorskou zprávou, bylo podřaditelné pod ustanovení § 54 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v době podání žádosti o obnovu (dále jen „ZSDP“).

Žalobkyně dále poukázala na neúměrnou délku řízení před Městským soudem v Praze, kterou pokládá za porušení čl. 36 odst. 1 Listiny. Rovněž namítla, že dodržela desetiletou objektivní lhůtu pro povolení obnovy řízení podle rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Afs 28/2008 a že žalovaný měl při hodnocení její žádosti o obnovu postupovat v souladu se zásadou in dubio mitius a zvolit výklad zákona jí příznivější.

Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se ve svém rozhodnutí zabýval právě otázkou rozhodnou pro povolení obnovy řízení – totiž otázkou včasnosti žádosti žalobkyně a dospěl k závěru, že žádost podaná dne 15. 10. 2003 byla žádostí opožděnou, jelikož prekluzivní lhůta pro její podání uplynula dne 31. 12. 2001, tedy před podáním žádosti. Odvolací orgán neshledal, že by podání uvedené občanskoprávní žaloby o určení neplatnosti smluv mezi žalobcem a společností I. bylo skutečností, která má vliv na běh lhůty pro stanovení daně. Nenalezl totiž ustanovení zákona, které by stanovilo, že takovýto úkon žalobce má mít vliv na běh lhůty pro vyměření a doměření daně a tím na běh lhůty pro podání žádosti o povolení obnovy řízení. Žalovaný uvedl, že bylo na žalobci, aby bděle střežil svá práva, není zřejmé, proč se žalobou na určení neplatnosti smluv, které uzavřel v roce 1994, vyčkával až do 14. 7. 1998, kdy ji teprve podal. K argumentaci žalobkyně desetiletou objektivní lhůtou a odkazu na rozsudek NSS sp.zn. 7 Afs 28/2008 pak poukázal na to, že žalobkyní zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neříká, že lhůta je vždy desetiletá, ale naopak z něho vyplývá, že žádost o povolení obnovy řízení musí být podána v rámci zákonem stanovených lhůt, když konec objektivní lhůty k podání žádosti (podle § 54 odst. 3 ZSDP) je spojen s uplynutím tříleté prekluzivní lhůty k vyměření či doměření daně. Pouze v případě, že tříletá lhůta pro vyměření a doměření daně byla opakovaně přerušena úkonem podle § 47 odst. 2 ZSDP a takto opakovaně počala běžet znovu, zaniká právo na podání žádosti o obnovu řízení nejpozději uplynutím deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Žalovaný uzavřel, že v projednávané věci nepřipadal jiný výklad zákona v úvahu a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 24. 1. 1995 podala žalobkyně řádné daňové přiznání k DPH za IV. čtvrtletí roku 1994.

Dne 12. 1. 1998 byla u žalobkyně zahájena kontrola DPH za IV. čtvrtletí roku 1994. Dne 26. 1. 1998 bylo žalobkyni uloženo penále ve výši 1.792.607,- Kč za opožděnou úhradu vlastní daňové povinnosti za IV. čtvrtletí roku 1994. Dne 14. 7. 1998 podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze na určení neplatnosti mandátní smlouvy mezi ní a společností I.. Neplatnost uvedené mandátní smlouvy byla vyslovena rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 34 Cm 322/98/234, který nabyl právní moci dne 7. 7. 2008.

Dne 15. 10. 2003 požádala žalobkyně o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 26. 1. 1998, č. 980000073, kterým byl vydán platební výměr na daňové penále z DPH za zdaňovací období od 1. 10. 1994 do 31. 12. 1994. O její žádosti rozhodl správní orgán prvního stupně dne 9. 3. 2009 tak, že obnovu řízení nepovolil.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítla, že podání žaloby u Městského soudu v Praze na určení neplatnosti mandátní smlouvy mezi ní a společností I. způsobilo přerušení běhu tříleté prekluzivní lhůty podle ustanovení § 47 odst. 1 ZSDP. Dne 18. 12. 2012 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobou na určení neplatnosti mandátní smlouvy mezi ní a společností I. nedošlo k přerušení lhůty stanovené ustanovením § 47 odst. 1 ZSDP, jelikož tato žaloba se týkala občanského soudního řízení, ve kterém byl projednáván spor mezi žalobkyní a společností I. a toto řízení nemělo vliv na běh lhůty podle ZSDP. Na okraj svého rozhodnutí pak uvedl, že důvodem pro obnovu řízení by mohl být až pravomocný soudní rozsudek určující neplatnost mandátní smlouvy, nikoliv auditorská zpráva.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou projednávané věci je otázka, zda žalobkyně zachovala lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení stanovené v § 47 ZSDP. Podle ustanovení § 54 odst. 3 ZSDP musí být žádost o obnovu řízení podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav. Podle ustanovení § 47 odst. 1 ZSDP pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období. Podle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Ze správního spisu jednoznačně plyne (a účastníci jsou v tomto ohledu ve shodě), že lhůta podle ustanovení § 47 odst. 1 ZSDP začala původně běžet dne 1. 1. 1996 a měla skončit dne 31. 12. 1998. Jelikož však došlo dne 12. 1. 1998 k zahájení daňové kontroly, byl její běh přerušen a lhůta počala běžet opět od 1. 1. 1999 a měla vypršet 31. 12. 2001. Žalobkyně v projednávané věci argumentuje, že podáním žaloby u Městského soudu v Praze na určení neplatnosti mandátní smlouvy mezi ní a společností I. byla lhůta přerušena po dobu běhu řízení před Městským soudem v Praze. S tímto názorem však soud souhlasit nemůže. Jak uvedl NSS v rozhodnutí sp. zn. 8 Afs 7/2005 „Úkon přerušující běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, musí směřovat k

vyměření daně (či k jejímu dodatečnému stanovení) a daňový subjekt musí být o tomto úkonu zpraven. Jedná se tedy pouze o úkon učiněný vůči daňovému subjektu, tj. o úkon správce daně. Úkon daňového subjektu, např. podání dodatečného daňového přiznání, uvedené náležitosti nesplňuje“. Z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že úkon přerušující běh lhůty podle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP může provést toliko správce daně, a nikoliv daňový subjekt samotný. Z toho důvodu tedy nemohla žalobkyně podaná žaloba u Městského soudu v Praze na určení neplatnosti mandátní smlouvy mezi ní a společností I. způsobit přerušení běhu lhůty podle ustanovení § 47 odst. 1 ZSDP a tato lhůta tak uplynula 31. 12. 2001. Žádost žalobkyně o obnovu řízení byla však podána až dne 15. 10. 2003, tedy opožděně a žalovaný tak rozhodl zcela v souladu se zákonem, když odvolání žalobkyně zamítl a obnovu řízení nepovolil. Argumentace zásadou in dubio mitius je pak podle soudu nepřipadná, neboť v daném případě je, s ohledem na výše řečené, výklad zákona jednoznačný.

Pokud jde o otázku, zda by auditorská zpráva předložená žalobkyní mohla být důvodem pro obnovu řízení, soud předně konstatuje, že pro posouzení věci – tj. posouzení včasnosti žádosti ze dne 15. 10. 2003 o obnovu řízení – není v projednávané věci podstatná (jelikož lhůta pro podání žádosti uplynula dávno před vznikem příslušné auditorské zprávy) a v rozhodnutí žalovaného představuje její posouzení pouze „obiter dictum“, které nemůže mít vliv na výrok rozhodnutí ani na závěr soudu o jeho zákonnosti. K otázce samé má soud za to, že právní názor žalovaného, že auditorská zpráva nemohla být důvodem pro obnovu řízení, je správný. Předmětem řízení u Městského soudu v Praze byla otázka platnosti mandátní smlouvy mezi žalobkyní a společností I. a auditorská zpráva byla jen jedním z důkazů v daném řízení, která sama o sobě nemohla představovat novou skutečnost podle ustanovení § 54 odst. 1 ZSDP. Touto novou skutečností mohl být až závěr o neplatnosti příslušné mandátní smlouvy, který však mohl učinit pouze soud, a nikoliv auditor. Žalovaný tak nikterak nepochybil, když uvedl, že žalobkyní předložená auditorská zpráva nepředstavovala důvod pro obnovu řízení.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému vznikly náklady za cestu pověřeného zaměstnance ze sídla žalovaného k soudu a zpět osobním vozidlem v celkové výši 2205 Kč. Požadovanou paušální náhradu ve výši 300,- Kč soud žalovanému nepřiznal, neboť povinnost správního úřadu hájit na soudě rozhodnutí, které vydal proti správní žalobě, představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil paušální náklady, které jsou hrazeny v souvislosti se správní agendou samotným úřadem (srovnej usnesení Vrchního soudu v Praze z 30. 1. 1998, sp. zn.: 6 A 90/96).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. února 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková